

NY VALP I HUSET

Del 4

Ragnhild og Sofus fortsatte å trene. Minst en gang pr uke var de sammen med de andre i hundeklubben, og resten av ukedagene trente de hjemme alene

Tekst: Kari Ditlefsen / Foto: Vibeke Brath

De fikk mange gode råd og innspill fra andre hundeeiere, og Ragnhild begynte å fundere på både det ene og det andre. For eksempel, var det en ung mann med schäfer på treningskveldene. Han visste det meste. Hunder måtte lære hvem som var sjef, og når de hadde oppdaget det, var det bare å dure iveri. Det som var litt rart var at han hadde en krypende, redd hund, som stresset og peste og stort sett gjorde det meste galt. Det var tydelig at den visste hvem som var sjef, men den forsto nesten ingenting av det den ble bedt om. Nei, slik ville ikke Ragnhild ha det. Hun studerte måten schäferen ble trent på, og så at den stadig fikk skjenn og meget sjelden ros. Hunden var underdanig og ivrig, men likevel ble det meste galt. Hva gjorde denne eieren?

Jo, han tok mest hensyn til sitt eget behov for å vise de andre hvor flink han var, i stedet for å konsentrere seg om hunden sin. Han visste alt best selv. Han hadde tross alt hatt to schäfer før, som hadde forlatt dette livet da de var blitt nervøse og aggressive. Det var klart at nå med den tredje hunden var han programforpliktet til å vite det meste. Han innså ikke, at ingen kan lære noe hvis en allerede er fulllært.

En annen ivrig trener på klubbkveldene var en liten spe dame med en enorm leonberger. Hunden gjorde stort sett som den ville. Den var jo så mye større og sterkere enn sin eier at denne kun ville hatt **en** mulighet til å mestre hunden, nemlig psykisk. Det var bare det at den lille spe, snille damen ikke orket å bli sint på sin aller beste venn. Hun hadde da ikke fått seg hund for å være streng og slem, men for å ha selskap og noen som brydde seg om henne. Det gjorde hunden, så mye at den en dag gikk til angrep på instruktøren, som brukte en litt brysk stemme ovenfor den sarte eierinnen. Det var også en ung psykologistudent som kom på de fleste treningskveldene med sin krithvite vakre samojedtispe. Denne hunden ble trent med den innstillingen at

den hadde alle de menneskelige egenskaper vi har så lett for å tillegge hundene våre. Først var den en ukonsentrert 2-åring, for å gå over til å bli en sjenert 5-åring, og gud hjelpe oss alle da den ble en kokett tenåring, og så en deprimert og frustrert peppermø. Eieren hadde unnskyldninger og forklaringer på det meste. Den fikk kosttilskudd og hormonbehandlinger, hundemassasje og akupunktur, men like ulydig var den.

Ragnhild ble litt frustrert over alle disse måtene å behandle hund på. Hvordan skulle hun få Sofus slik hun ville ha ham? Da var det at det kom en ny instruktør til klubben, en rolig, voksen mann med en lav, koselig stemme og et humoristisk glimt i øyekroken. Han ble aldri høylytt og sint, heller ikke irritert og oppgitt over alle de hundeeierene han var satt til å hjelpe. Han sto ikke midt blant sine elever med en selvsikker mine og pratet og pratet om hvor flink han var, men trente dem alle ut fra det prinsippet at hver enkelt av dem hadde like gode forutsetninger for å lykkes, hvis de bare fant nøkkelen til sin egen hund.

Schäferereieren fikk beskjed om at han ikke behøvde å bevise noe for de andre, men jobbe med hunden sin som en kamerat som trengte oppmuntring, akkurat som han selv gjorde.

Leonbergerdama skulle trene på lederskap, og det ved å overse hunden sin av og til (les: ofte) når den forlangte oppmerksomhet, noe den jo gjorde hele tiden.

Psykologistudenten ble fortalt at hunden kunne utføre enkle kommandoer selv om den var i en vanskelig periode i livet. Slik fikk alle hjelp til å få et bedre forhold til hunden sin.

Trening på forskjellige lydighetsmomenter fikk vente, her skulle en først og fremst jobbe med forholdet eier/hund. Akkurat dette visste Ragnhild en del om. Hun husket med gru en liten Sofus som var helt blottet for flokktilhørighet.

Hele høsten og vinteren gikk med til å lære elevene å lese hunden sin. Hver onsdag tok instruktøren for seg en ekvipasje og viste både eier og de andre hva hunden "sa". De fleste deltagerne ble fascinert av dette, og bokhandleren på stedet merket en økt etterspørsel etter hundelitteratur. Logring betyr ikke nødvendigvis at hunden er glad, og knurring heller ikke at den er sint. Litt etter litt beveget deltagerne seg inn i en verden der hundens signaler ble samtaleemne både på kurskveldene og ellers. Det var så vidt de ikke begynte å logre selv. Å legge på ørene var det bare en av dem som klarte, mens knurring og piping var noe alle mestret.

Da våren kom var det tid for å begynne med inntrening av de klassiske lydighetsøvelsene. Du verden så mye lettere det gikk nå da de fleste så når hunden trengte oppmuntring, og når den måtte få en irettesettelse. I løpet av våren hadde de fleste fått hunder som kunne forsøke seg på appell-merket. Schäferen hadde kommet seg opp på bena og var like ivrig som før, men mye gladere. Leonbergeren begynte å forstå at hans lille eierinne muligens kunne klare seg uten hans hjelp her i livet, og samojeden var fortsatt i sjokk over å bli behandlet som hund, men måtte innrømme at den trivdes med det. Sofus var faktisk blant de aller flinkeste, og dette kom vel av at Ragnhild visste fra før hvor viktig det var å lese hunden sin.

La meg avslutte denne historien med å repetere veien du må gå for å få et godt forhold til din hund.

1. Ha respekt for arten hund. (Det er du som har valgt den, ikke den deg.)
2. Vær mye sammen med den. (Flokkfølelse og tilhørighet er et "must")
3. Lær deg hundens signaler. (Forstår du lite av hundens språk, er det duket for misforståelser)
4. Ros hver gang det gis en anledning. (Ros gir best motivasjon for hunden, der ligner de oss.)
5. Ikke tren hunden din for å gjøre inntrykk på andre. (Menneskets og ikke minst hundefolks største svakhet!!!!)